

Arrest

nr. 29 045 van 24 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERHEYEN, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 9 januari 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 05/01/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 01/12/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 22/12/2008 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene enkele internetartikels voorlegt over de islamitische gemeenschap waartoe hij behoort. Overwegende dat in deze artikels de algemene situatie beschreven wordt en geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verder nog verklaart dat hij van zijn broer zou vernomen hebben dat er oproepingsbrieven op naam van betrokkene zouden toegekomen zijn. Overwegende dat betrokkene deze

oproepingsbrieven niet kan voorleggen. Overwegende dat een loutere verklaring dat er oproepingsbrieven zouden zijn niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York van 19 december 1966, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het vierde Protocol nr. 4 van 16 november 1963, het artikel van Protocol nr. 12 van 4 november 2000 bij het EVRM, de artikelen 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 14 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (UVRM), de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat België zich over elke aanvraag dient uit te spreken en een individueel oordeel moet vellen. Men moet alle elementen in elk dossier in overweging nemen. Sinds kort heeft België akkoorden gesloten met bepaalde landen uit het Oosten, namelijk Rusland en Oekraïne, en deze hebben de organisatie van massieve en collectieve repatriëring tot doel van kandidaat-vluchtelingen waarvan de asielaanvraag werd verworpen. Het gaat hier duidelijk om een nieuwe politiek om de verdrijving van kandidaat-vluchtelingen te vergemakkelijken en te versnellen. Het is duidelijk dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een discriminatie wegens zijn land van herkomst, die verboden is door de hierboven vermelde internationale regels. De asielaanvraag van verzoeker werd niet met de nodige ernst door de Belgische staat onderzocht wegens het feit dat verzoeker de Russische nationaliteit heeft. Zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van kandidaat-vluchtelingen uit Rusland, hebben de Belgische overheden apriori een negatieve houding ten aanzien van deze mensen. Door het nemen van de bestreden beslissing miskent de Belgische staat de voormelde internationale conventies. Verzoeker heeft een gewettigde angst voor zijn leven indien hij naar Rusland zou verdreven worden. Hij werd vervolgd omwille van zijn lidmaatschap van de Islamitische Gemeenschap van Ayub Omarov. Deze vervolgingen werden aangemoedigd, of minstens getolereerd door de Russische overheden. Verzoeker heeft tevergeefs hulp gevraagd bij dezelfde overheden. In geval van verdrijving naar Rusland zullen de overheden verschillende drukkende en vernederende maatregelen treffen. Verzoeker zal dan ook in de absolute onmogelijkheid verkeren om naar Rusland terug te keren. De bestreden beslissing is dan ook niet in overeenstemming met artikel 3 van de Conventie van Genève, artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York, artikel 14 EVRM, artikel 4 van het vierde Protocol van 16 november 1963, en artikel 1 van het twaalfde Protocol bij het EVRM. Verder werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet, artikel 14 van de UVRM, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat artikel 1 van de Conventie van Genève niets anders vraagt dan een ‘angst’ om onder de definitie van ‘vluchteling’ te vallen. Deze angst is subjectief en moet geapprecieerd worden rekening houdend met de persoonlijke en familiale antecedenten van de persoon in kwestie. Verzoeker verwijst hiervoor naar rechtsleer. Verzoeker haalt ook de wetsbepalingen aan die betrekking hebben om de subsidiaire bescherming, artikel 14 van de UVRM, en artikel 33.1 van de conventie van Genève. Uit dit artikel zou volgens verzoeker een ‘verbod van uitwijzing en verdringing’ voortvloeien. Dit verbod zou ook voor vluchtelingen gelden die illegaal op het grondgebied verblijven. Derhalve zijn alle asielaanvragers beschermd, gelijk over welke status ze in het land van onthaal beschikken. Daarbuiten lopen zij het risico op een onmenselijke behandeling zoals bepaald bij artikel 3 EVRM. De motivering van de bestreden beslissing laat te wensen over. In een rapport van augustus 1991 herinnerde Amnesty International eraan dat de te gebruiken criteria om te oordelen over de gegrondheid van een asielaanvraag volledig rekening dienen te houden met de in het land van de aanvrager heersende condities, en dat de asielaanvragers zich het voordeel van de twijfel moeten zien toekennen zoals aanbevolen door de Guide des Procédures et Critères. Verzoeker verwijst

verder nog naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de definitie van vluchteling en het al dan niet kunnen aanspraak maken op de bescherming van de nationale overheden in het land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan bovenstaande eisen. Verzoeker betoogt dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag artikelen heeft voorgelegd aangaande de godsdienstige gemeenschap van Ayub Omarov waartoe hij behoort. Deze artikelen stellen vervolgingen vast die door de leden van deze Mohammedaanse gemeenschap worden ondergaan. Verzoeker werd eveneens door zijn broer ingelicht dat dagvaardingsbrieven op zijn naam werden verstuurd. Gezien zijn behoren tot de godsdienstige Ayub Omarov gemeenschap, verzoekers door de Russische overheden verontrust werd en het voorwerp is geweest van vele vervolgingen. Er bestaat absoluut geen twijfel dat, in geval van terugkeer naar Rusland, verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. Ook het tweede middel is volgens verzoeker derhalve ernstig.

In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker zijn argumenten zoals uiteengezet in zijn initieel verzoekschrift. Verzoeker verwijst daarbij naar de rechtspraak van het EHRM, en benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en deze niet kan overeenstemmen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126 922).

Artikel 3 van het Verdrag van Genève bepaalt:

“De Verdragsluitende Staten zullen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst de bepalingen van dit Verdrag op vluchtelingen toepassen.”

Artikel 33 van hetzelfde Verdrag bepaalt:

*“1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.
2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.”*

Het is duidelijk dat beide bepalingen, zowel artikel 3 als 33, van toepassing zijn wanneer er sprake is van een persoon die als vluchteling is erkend. In de huidige annulatieprocedure heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volheid van rechtsmacht. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde

onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Bovendien betreft de bestreden beslissing hier een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker werd dus niet erkend als vluchteling, en kan derhalve de schending van de artikelen 3 en 33 van het Verdrag van Genève niet op dienstige wijze opwerpen. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de Commissaris-generaal deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

Het behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn geheel, af te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bovendien werd artikel 1 van het verdrag van Genève omgezet in nationale wetgeving, namelijk in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending van artikel 1 van voornoemd verdrag niet rechtstreeks kan opwerpen.

Verzoeker werkt niet op voldoende concrete wijze uit waarom en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York van 19 december 1966, artikel 4 van het vierde Protocol nr. 4 van 16 november 1963, en 'het artikel' van Protocol nr. 12 van 4 november 2000 bij het EVRM schendt. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Verzoeker beperkt zich verder tot de volgende loutere bewering: *"Sinds kort (heeft) België akkoorden geconcludeerd met bepaalde landen uit het Oosten, en namelijk met Rusland en Oekraïne; dat deze akkoorden de organisatie van massieve en collectieve repatriëring tot doel hebben, naar hun land van oorsprong, van kandidaten vluchteling waarvan de asielaanvraag door België verworpen werd. Dat het hier duidelijk gaat om een nieuwe politiek om de verdrijving van kandidaten vluchteling te vergemakkelijken en te versnellen. Dat het klaar staat, dat de verzoeker het slachtoffer (is) geweest van een duidelijke discriminatie wegens zijn land van oorsprong, discriminatie, dat verboden is door de hierboven vermelde internationale disposities. Dat de asielaanvraag van verzoeker niet met de nodige ernst door de Belgische staat onderzocht werd wegens het feit dat verzoeker de Russische nationaliteit heeft. Dat zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van de kandidaten tot machtiging van verblijf komende uit Rusland, de Belgische overheden een negatief a priori hebben ten overstaande van dezen."* Verzoeker brengt van deze loutere bewering zelfs geen begin van bewijs bij.

Met betrekking tot de beweerde schending van artikel 3 EVRM beperkt verzoeker zich tot het betoog dat hij een gewettigde angst voor zijn leven heeft indien hij naar Rusland zou verdreven worden. Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals hierboven reeds werd gesteld, in de huidige procedure niet bevoegd zich uit te spreken betreffende de asielaanvraag van verzoeker.

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Verder betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet, namelijk: *"Overwegende dat betrokkene op 05/01/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 01/12/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 22/12/2008 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene enkele internetartikels voorlegt over de islamitische gemeenschap waartoe hij behoort. Overwegende dat in deze artikels de algemene situatie beschreven wordt en geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verder nog verklaart dat hij van zijn broer zou vernomen hebben dat er oproepingsbrieven op naam van betrokkene zouden toegekomen zijn. Overwegende dat betrokkene deze oproepingsbrieven niet kan voorleggen. Overwegende dat een loutere verklaring dat er oproepingsbrieven zouden zijn niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering tot in overwegingname van zijn asielaanvraag.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en negen door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC